

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อการเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปา ซึ่งสามารถสรุปขั้นตอนและผลการวิจัย ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องเบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปา
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปา
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปฏิบัติตนเรื่องเบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปา

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกัน
3. พฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ประชากรที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามัคคีวิทยา อำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 3 ห้องเรียน จำนวน 120 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจะจัดเป็นนักเรียนที่ความสามารถ

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามัคคีวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน รวม 80 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (random simple) ด้วยการจับสลากจาก 3 ห้องเรียนและจับสลากอีกครั้ง เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 มีขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

1. ตรวจสอบความเรียบร้อยของแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการ แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนชิปปา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล แบบวัดเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนา และแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีลที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและสร้างขึ้น

2. เตรียมความพร้อมของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการและรูปแบบการสอนชิปปา เพื่อให้นักเรียนเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มก่อนที่จะเริ่มทำการทดลอง

3. ดำเนินการทดลอง กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการ ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 สอนโดยใช้รูปแบบการสอนชิปปา โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้งสองกลุ่ม เรื่อง เบญจศีล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 12 ชั่วโมง รวมเป็น 24 ชั่วโมง เป็นเวลา 6 สัปดาห์

4. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ทำการทดสอบหลังเรียน (post-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล แบบวัดเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนา และแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีลทั้งสองกลุ่ม รวมทั้งหมด 3 ฉบับ

5. ตรวจสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล แบบวัดเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนา และแบบวัดพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีลแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง เบญจศีล จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้สอนแผนละ 2 ชั่วโมง

2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนชิปปา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง เบญจศีล จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้สอนแผนละ 2 ชั่วโมง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง เบญจศีล เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.45 - 0.78 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.25 - 0.81 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำนวณโดยใช้สูตร KR - 20 มีค่าเท่ากับ 0.830

4. แบบวัดเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง เบญจศีล โดยใช้มาตรวัด (rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ท มีค่าวัด 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.800 และมีค่าอำนาจจำแนก (t-test) ที่ 2.16 - 7.07

5. แบบวัดพฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีล โดยใช้มาตรวัด (rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ท มีค่าวัด 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.780 และมีค่าอำนาจจำแนก (t-test) ที่ 2.03 - 4.00

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณหาค่าทางสถิติ โดยวิเคราะห์ความสมมติฐานและใช้ค่าสถิติ ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

คำร้อยละ

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการและนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนชิปปา หลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test independent)

3. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนา ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการและนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนชิปปา หลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test independent)

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีล ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการและนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนชิปปา หลังการทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test independent)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. พฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้ วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปา ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุปและอภิปรายผล ดังนี้

1. จากผลวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากรูปแบบการสอนชิปปา เป็นรูปแบบการสอนที่นักเรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจใช้ความคิดในการถกแถลง แยกแยะ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล สร้างความหมายให้แก่ตนเอง สรุปและจัดระเบียบความรู้ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาทำให้การเรียนรู้เกิดความคงทนและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ รวมทั้งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน ฝึกคิด ฝึกค้นคว้า ฝึกรวบรวมข้อมูล และสร้างสรรค์ความรู้จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนทั้งฝึกตนเองให้เกิดความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงความรู้ต่าง ๆ ที่ตนได้รับมาร่วมแสดงภายในกลุ่ม เกิดทักษะในการแก้ปัญหา และรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นจนทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ส่วนรูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการ เป็นรูปแบบสอนที่นักเรียนได้ลงมือรู้จักคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์เนื้อหาที่ได้เรียน ฝึกฝนวิธีการคิดอันนำไปสู่การปฏิบัติในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากเพื่อนที่ดีและการจัดระบบในการคิด ซึ่งเป็นการคิดเป็นหรือการคิดอย่างถูกต้อง เป็น การคิดที่ทำหน้าที่ชี้แนะและควบคุมการกระทำต่าง ๆ ของบุคคล พยายามควบคุมกระแสความคิดให้อยู่ในแนวทางที่ตรงตามทางที่เคยได้รับการสั่งสอน โดยจะต้องมีครูเป็นคนที่สำคัญที่สามารถจัดสภาพแวดล้อม แรงจูงใจ และวิธีสอนให้ผู้เรียนเกิดศรัทธาที่จะเรียนรู้และได้นำคำแนะนำสั่งสอนที่ตรงมา มีประโยชน์ มาเป็นที่พึ่งแห่งตนได้และสามารถประพฤติปฏิบัติตนในแนวทางที่ดี คอยควบคุมยับยั้งใจตนเองไม่ให้เกิดความชั่วและอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาจึงแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของสาวิตรี ยิ้มช้อย (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา

ศาสนา และวัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมาลี เดชปรอธ (2549, หน้า 62) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบชิปปาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบชิปปาสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากผลวิจัย พบว่า เจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากรูปแบบการสอนชิปปาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่มและห้องเรียน มีการแลกเปลี่ยนความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ เกิดการอภิปรายความรู้ที่ได้ร่วมกันเกิดให้ผู้เรียนได้รู้จักการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ได้ 4 ด้าน คือ 1) ด้านร่างกาย เป็นการให้ผู้เรียนใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำกิจกรรม ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย ประสาทการรับรู้ตื่นตัว ทำให้รับข้อมูลได้ดี ไม่ง่วงซึม 2) ด้านสติปัญญา เป็นการให้ผู้เรียนได้ใช้สมองหรือกระบวนการคิดในทำกิจกรรมต่าง ๆ 3) ด้านสังคม เป็นการให้ผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นขณะทำกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะทางสังคม ซึ่งทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนหนังสือ 4) ด้านอารมณ์ เป็นการให้ผู้เรียนรู้สึกต้องการ และยินดีทำกิจกรรม เพื่อแสวงหาความรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง การมีส่วนร่วมด้านอารมณ์มักจะทำเนียบควบคู่ไปกับกิจกรรมการเรียนรู้ด้านร่างกาย สติปัญญาและสังคม จนทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานไปกับกิจกรรมที่หลากหลายผ่านกระบวนการกลุ่มที่เกิดจากความร่วมมือของผู้เรียนภายในกลุ่ม เกิดแนวคิดในการเรียนรู้แบบร่วมมือ และยังเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ความเป็นมิตรเป็นเพื่อนกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน ให้ผู้เรียนร่วมกันทำงานเป็นทีมและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม ได้แสดงความคิดเห็น กล้าแสดงความสามารถของตนเองภายในกลุ่ม ในระหว่างกลุ่มที่ได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ สามารถอธิบาย ชี้แจง ตอบคำถามได้ดี ทั้งนำผลของการทำกิจกรรมนั้น ๆ ไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันและกัน สามารถประยุกต์นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนรูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการให้ผู้เรียนใช้กระบวนการคิด ให้รู้จักคิดแบบแยกแยะหรือใช้ความคิดถูกวิธี รู้จักคิด คิดเป็น มีเหตุผล คิดอย่างมีเป้าหมาย คิดให้เกิดผล ไม่ใช่คิดไปเรื่อยเปื่อย เน้นกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด ลงมือค้นคว้า คิดวิเคราะห์และสรุปความคิดด้วยตนเอง ซึ่งฝึกปฏิบัติเพื่อพิสูจน์ผลการเลือกและการตัดสินใจ เป็นการฝึกฝนนักเรียนให้รู้จัก

การคิดจนเกิดความรู้แจ้งเป็นความเห็นชอบ ความเห็นในทางที่ดี โดยกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้ จะต้องมิตุเป็นกัลยาณมิตรคอยชี้แนะแนวทางและสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสุข เพื่อนำผู้เรียนให้ไปสู่การเรียนรู้คือเกิดปัญญา ดังนั้น เจตคติต่อวิชาพระพุทธศาสนาโดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาจึงแตกต่างกัน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาพ เวหา (2548, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำควมกล้า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนชิปปาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนชิปปากับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีเจตคติต่อการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสุชาติา ชั้นเชื้อ (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนตามรูปแบบชิปปากับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนตามรูปแบบชิปปากับการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. จากผลวิจัย พบว่า พฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปาไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากรูปแบบการสอนทั้ง 2 รูปแบบมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ รู้จักค้นคว้าหาความรู้ พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ หาทางออกและทางแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งให้นักเรียนเกิดความใฝ่เรียนรู้ โดยสร้างความรู้ด้วยตนเอง มีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ บุคคลอื่น และครูอาจารย์ รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ดี มีกิจกรรมที่เสริมสร้างให้เกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์ กระบวนการแสดงหาความรู้ จะทำให้นักเรียนพัฒนาตนเองให้เกิดปัญญาและแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม และการปฏิบัติตนตามหลักเบญจศีลนั้น นักเรียนอาจจะต้องใช้ระยะเวลาในการประพฤติปฏิบัติตามหลักศีล เพื่อปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติตนให้ดีขึ้นไป เป็นการพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อตนเองในการดำเนินชีวิต ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งพฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่องศีล 5 นั้น มุ่งเสริมสร้างให้ผู้เรียนกระทำแต่ความดีงามตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เป็นหลักพื้นฐานของการดำเนินชีวิต เป็นหลักควบคุมจิตใจไม่ให้กระทำความชั่วให้ประพฤติปฏิบัติดีงามตามธรรมเนียมของสังคม ศีล 5 ข้อนั้น คือ ไม่มุ่งทำร้ายหรือเบียดเบียนฆ่าผู้อื่น ไม่ทุจริตฉ้อโกงลักทรัพย์ของผู้อื่น ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่หลอกลวงกล่าวเท็จหรือคำที่ไม่จริง และไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดให้โทษ ศีล 5 ข้อนี้แต่จะเสริมสร้างให้สังคมอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข และยังเป็นการพัฒนามนุษย์ให้มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งด้านร่างกายสติปัญญา ชุมชน และสังคม เป็นหลักพื้นฐานของมนุษย์ที่จะประพฤติตนเป็นคนดี ศีลจะพัฒนาพฤติกรรมผู้เรียนให้ดีงามทั้งกาย วาจา และเกิดปัญญาเท่าทันต่อเหตุการณ์ ไม่เห็นแก่ตัวเอง

มีความอ่อนน้อมถ่อมตน เกิดความรู้จักสิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดี สิ่งไหนควรกระทำและไม่ควรกระทำ และให้รู้จักหมั่นประกอบแต่สิ่งที่ดีงาม หมั่นสร้างบุญกุศล ไม่ประมาทในชีวิต รู้จักนำหลักธรรม ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม เป็นรูปแบบการสอนที่ให้ผู้เรียนบรรลุการเรียนรู้ด้วย ปัญหา รู้จักใช้ปัญหาในคิดพิจารณาหาเหตุผลในทางแก้ปัญหา มีหลักการในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง รู้จักคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์จนให้ได้ความรู้ว่าสิ่งใดควรกระทำ สิ่งใดไม่ควรกระทำ อะไรดีหรือไม่ดี รู้จักไตร่ตรอง แยกแยะ ความดี ความชั่ว ถูก-ผิด ควร-ไม่ควร เพื่อไป ชี้นำในแนวทางที่ดี ดังนั้น พฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง คีล 5 จึงไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากจากรูปแบบการสอนทั้ง 2 วิธีสามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จนเข้าใจ คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์เห็นถึงคุณและโทษ ผลที่จะได้รับจากการประพฤติปฏิบัติตามคีล 5 และไม่ประพฤติ ปฏิบัติตามคีล 5 สามารถปฏิบัติตนที่ไม่ผิดตามหลักคีล 5 ได้ พร้อมทั้งสามารถหาทางแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ดีทั้งยังนำหลักของคีล 5 ช้อไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำรูปแบบการสอนไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการปฏิบัติตน เรื่อง เบญจศีล ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่แตกต่างกัน เพราะรูปแบบการสอนทั้ง 2 รูปแบบต่างก็ช่วยให้ นักเรียนได้ร่วมกันคิดวิเคราะห์หาเหตุผลสนับสนุนในการเรียนรู้และการกระทำความดี ช่วยสร้าง เสริมคุณธรรมจริยธรรมที่ดีให้กับนักเรียนได้นำไปใช้ในดำเนินชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้เกิดสติปัญญา รู้จักหาทางแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องและถูกหนทาง ดังนั้น ควรนำ รูปแบบการสอนทั้ง 2 รูปแบบการสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนและเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมให้เกิดขึ้นกับนักเรียนที่จะนำไปดำเนินชีวิตต่อไป ในชีวิตประจำวัน

1.2 รูปแบบการสอนโยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนชิปปา ต่างก็มี กิจกรรมที่สำคัญคือ การรู้จักคิดวิเคราะห์หาเหตุผลและแนวทางการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น การอภิปรายเปิดโอกาสให้นักเรียนภายในกลุ่มและในห้องเรียนต่างก็ได้แสดงความคิดเห็น รู้จัก ยอมรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น เป็นการฝึกฝนในการอยู่ร่วมกันแบบระบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นหลักการอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข เป็นสิ่งสำคัญควรที่จะกำหนดให้เกิดขึ้นในการ เรียนการสอนของทุกวิชาในการเรียนทุกระดับชั้นการศึกษา

1.3 เนื่องจากรูปแบบการสอนชิปปาเน้นกระบวนการกลุ่มเป็นสำคัญ ดังนั้น ควรชี้แจงรูปแบบการสอนให้นักเรียนเข้าใจก่อนการดำเนินการสอนและควรสร้างบรรยากาศ ในห้องเรียนให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนและครูกับนักเรียน อีกทั้งควรเสริมแรง เช่น กล่าวชมเชยหรือมีการให้รางวัล เป็นต้น ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจเรียนและ ประสบความสำเร็จในการเรียนได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การทำวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวัดพฤติกรรมการปฏิบัติตนเรื่องเบญจศีล โดยนักเรียนเป็นผู้ประเมิน ในครั้งต่อไปควรมีการประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติตนเรื่องเบญจศีล จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ครูอาจารย์ ผู้ปกครองนักเรียน เป็นต้น

2.2 ควรมีการวิจัยติดตามผลนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอน โยนิโสมนสิการกับรูปแบบการสอนซิปปาเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิบัติตนเรื่องเบญจศีลว่ามีพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเบญจศีลยังคงอยู่เหมือนเดิมหรือไม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี